

A romániai sport távol áll

Olimpikonjaink osztották meg gondolataikat a jelenlegi helyzetéről

• Tófalvi Éva, Trandafir Norbert és Novák Károly Eduárd összesen kilenc olimpián és négy paralimpián vettek részt, hosszú pályafutásuk során mindannyiukat a kitartás jellemezte. Múlt héten a Vásárhelyi Forгатag keretében a Teleki Téka udvarán kerekasztal-beszélgetésen vettek részt, amelyen élettapasztalataikat, sportkarrierjük nehézségeit osztották meg az érdeklődőkkel, valamint a romániai sport kilátástalan helyzetére is rávilágítottak.

HORVÁTH BÁLINT OTTÓ

Nehézségekkel teli pályafutások

„Nem Messiásokat hívtunk meg a Bajnokok asztalához, hanem olyan sportszemélyiségeket, akik itthon, többnyire önértékeléssel érték el azt, amire ország-világ, az erdélyi magyarság és Székelyföld büszke lehet” – mondta el a résztvevőkről a bevezetőben Kádár Zoltán, a beszélgetés moderátora.

Nem hiányzik? – tette fel először a kérdést Kádár Zoltán a visszavonult Tófalvi Éva sílövőnek, aki pályafutása során hat téli olimpián szerepelt, és világkupa-futamgyőzelemmel is rendelkezik. „Ha őszinte vagyok, akkor nem” – jött az egyértelmű válasz a csíkszeredai sportolótól. Több mint húsz éven keresztül magas szinten versenyzett, ott volt a világelitben, ennek a hosszú ciklusnak a véghezvitelét a hegymászáshoz hasonlította, addig ment előre, amíg felért a csúcra: mert ilyenkor nem számít sem az életkor, sem az edzésforma, hanem csak a cél elérése. Amikor pedig elérte, akkor valahogy meg kellett tartani. Végül eljött az utolsó év pályafutásában, ekkor már nem volt kellemes érzés felkelni, mivel mindene fáj, amit addig észre sem vett.

„A tavalyi pjongcsangi olimpiát 39 évesen vállaltam be, megmutattam, hogy sikerrel tudom venni a kvalifikációt, ami nem volt könnyű, de odaálltam, mert ha valamit bevállaltam, akkor azt véghez is viszem. Az olimpia nem úgy jött össze, ahogy szerettem volna, annyit bánok, hogy az utolsó négy évet, amit a felkészülésre fordítottam, mással is el tudtam volna tölteni. Még akartam egyet dobantani, de aztán rájöttem, hogy ez már nem fog menni, mert bármennyire is akartam, erőnlétem képtelen voltam felvenni a versenyt.” Eredménye messze elmaradt a várakozásoktól, de még akkor is mosolyogva ért be a célba. Mint kihangsúlyozta, az életet alapról pozitív dolognak fogja fel, mindig azt vallja, hogy azért kaptuk, hogy élvezzük, mert úgyis eltelik, a lényeg azon van, hogy próbáljuk meg jól eltölteni.

Trandafir Norbert jelenleg Csíkszeredában edzősködi, elmondása szerint mind ő, mind a VSK akarta az együttműködést, és mivel párja is csíkszeredai, könnyű volt számára a választás. Úgy érzi, nagyon jó helyen van. Három olimpián vett részt, az elsőn még egy marosvá-

Élettapasztalataikról meséltek Székelyföld sportbüszkeségei a Bajnokok asztalánál

sárhelyi klub színeiben versenyzett, a következő kettőt viszont már bákóként teljesítette. Európa-bajnoki bronzérem, Universiade-ezüstérem és ifjúsági aranyérem – sorolta fel az úszó fontosabb eredményeit Kádár Zoltán, megkérdezve, hogy ezek közül melyiket emelné ki. „A felsoroltak közül egyik sem annyira fontos, mint az olimpián elért eredmények, ahol sajnos nem sikerült az élen végezni” – közölte Trandafir Norbert.

Egyszer abbahagyta pályafutását, majd visszatért. 2013-ban el-

döntötte, hogy végleg visszavonul. Hiányzott belőle a motiváció, úgy érezte, annak ellenére, hogy az életmezőhöz tartozik, egyáltalán nem volt támogatva. „Rájöttem, hogy az egészet magamért csináltam, és nem azért, hogy valaki elismerjen. De a túl sok szabadidőből is elegend lett. Tudtam, hogy képes vagyok elérni az rioi kvalifikációt, és ez a harmadik olimpia volt a legsikeresebb számomra. Magamhoz képest jól teljesítettem, életem legjobb idejét úsztam, mindezt úgy, hogy egy év kihagyás után egy évet edzettem.”

Novák Károly Eduárd a sportolást gyorskorcsolyázással kezdte, majd súlyos autóbalesete miatt később áttért a kerékpározásra. Volt egy nagyon mély periódus az életében, és innen sikerült kilábalnia, olyannyira, hogy Románia mindmáig egyetlen paralimpiai bajnoka ő, ezt 2012-ben Londonban érte el. „A legjobb húsz gyorskorcsolyázó között voltam, annak ellenére, hogy nagyon fiatal voltam, tele reményekkel. Aztán megtörtént az az érthetetlen baleset, nem értettem, hogy miért éppen velem. Az első gondolatom az volt, hogy tizenöt év munkája pár másodperc alatt odaveszett.

Zűrös időszak következett, nem tudtam, mit csináljak, és egyéves pihenőt tartottam. Ezután úgy döntöttem, változtatok valamit, de sokat gondolkodtam azon, hogy mi-

vel is foglalkozhatnék. Jogtanácsosként dolgoztam, üzleteltem, de sehol nem tudtam ugyanazt az érzést átélni, mint amit a sport által. Végül a kerékpársport mellett döntöttem, de ekkor edzőm, csapatom és biciklim sem volt. Mégis úgy éreztem, hogy ez az a sport, amelyben el tudnék jutni azokhoz a sikerekhez, mint a gyorskorcsolyában. Persze, semmit nem tudtam a paralimpiáról, senki nem mondta, hogy az pontosan mit jelent, hogyan lehet oda kijutni, akkoriban nehezen lehetett hozzáférni az információkhoz.”

Amikor a 2004-es athéni paralimpiára készült, Csehországban megnyerte az Európa-bajnokságot. Ezen nagyon meglepődött, mivel a többi csapat komolyan fel volt szerelve, ő pedig egy országúti biciklivel indult. Athénban végül negyedik lett, emiatt el volt keseredve, de aztán rájött, hogy inkább elégedettnek kell lennie, mert jóval nagyobb tapasztalattal rendelkező versenyzőkkel találkozott. „Aztán kitűztem célul, hogy Pekingben érmes akarok lenni, ott már sikerült is, mert tanultam a hibáimból és fejlődtem. Az időfutamon ezüstérmert nyertem, ennek nagyon örvendtem, mert éreztem, hogy jó úton haladok. Újabb nehéz periódus következett itthon, a pénzügyi válság, amely nagyon megérintett, de a cél továbbra is ott lebegett előttem, Londonban olimpiai bajnok akartam lenni.

Trandafir Norbert szerint szülővárosa leszerepelt előtte

